

."ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΑΣΑΜΕΝΟΙ..."

«...παρέστησεν εαυτὸν ζώντα μετὰ το παθεῖν
αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις»

Όλο το νόημα της χριστιανικής ζωῆς πηγάζει ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Σύμφωνα με τὸν ἀπ. Παῦλο, ἀν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, εἶναι μάταιη ἡ πίστις μας, κι εμεῖς, οἱ χριστιανοί, εἴμαστε «ελεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων» (Α' Κορ. 15, 19), γιατί ἀγωνιζόμαστε, με στέρησεις καὶ κόπους, νὰ κερδίσουμε μιαν ἄλλη ζωῆ, που δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μας δοθεῖ. Ἀν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, ζεὶ ἀκόμη ἡ ἀμαρτία. Στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ γράφει ὅτι «εβασίλευσεν ἡ ἀμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ» (Ρωμ. 5, 21). Ὁ θάνατος μας κάνει φίλαυτους. Οἱ ἀσθένειες μας γεμίζουν με φόβους καὶ υποψίες, οἱ ὁποῖες μας στρέφουν στὴν παράλογη μέριμνα τοῦ σώματος, ἀπ' τὴν ὁποία πηγάζει ὅλος ὁ κατάλογος τῶν κακῶν. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς ἀνέστη καὶ μας ἔδωσε τὴ δυνατότητα κι εμεῖς νὰ ἀναστηθούμε, συνδεόμενοι με τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου Ἀυτὸς εἶναι κεφαλὴ.

Το δῶρο τῆς Ἀνάστασης

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι κοινὸ δῶρο σε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, θὰ τὴ γευθούμε ὅλοι, δίκαιοι καὶ ἀδικοί, πιστοὶ καὶ ἀπιστοί, χριστιανοί καὶ ἀλλόθρησκοι, ὀρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί. Ἀυτό, ὁμῶς, που πρέπει νὰ μας βάζει πάντα σε ἐγρήγορση, εἶναι ὅτι ἡ Ἀνάσταση δὲν ταυτίζεται με τὴ σωτηρία μας, ὅπως συνήθως ἐννοοῦμε τὴ σωτηρία, ὡς ἀπόλαυση, δηλαδὴ, τοῦ Παραδείσου. Λεπτολογώντας λίγο περισσότερο τὰ πράγματα πρέπει νὰ πούμε ὅτι ἡ «κοινὴ ἀνάσταση» θὰ εἶναι ἡ σωτηρία τῆς φύσεως μας, ἀλλὰ ὄχι ὁ δοξασμὸς τῶν υποστάσεων μας. Τότε, ὅλων μας τὰ σώματα καὶ οἱ ψυχές θὰ θεραπευθῶν. Τὸ κακὸ με ὁποιαδήποτε μορφή θὰ καταργηθεῖ. Τὰ σώματα θὰ ἀποκτήσουν ἀφθαρσία, οἱ ψυχές θὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τίς μνήμες τοῦ κακοῦ, θὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐπίγνωση τῶν ἀγαθῶν καὶ οἱ δυνάμεις τους θὰ κινούνται σύμφωνα με τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο κτίσθησαν ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅλα αὐτὰ ὁμῶς θὰ γίνουν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέληση μας, ὁπότε δε θὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπόλαυση τοῦ Παραδείσου. Ἡ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ σε μας δὲν εἶναι ἀπλὰ καὶ μόνο ἡ κατάργηση τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ ἡ δυνατότητα νὰ ἀποκτήσουμε τὴ ζωὴ Του, νὰ γίνουμε «συγκληρονόμοι Χριστοῦ». Ἀυτὴ τὴ δωρεὰ θὰ τὴν ἀπολαύσουν ὅσοι με ἐλευθερία, κινούμενοι με καθαρὸ λογισμό καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστό, προσπάθησαν νὰ ρυθμίσουν τὴ ζωὴ τους σύμφωνα με τὸ λόγο Του.

Οἱ μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς μας λέει ὅτι ὁ Χριστὸς βρίσκεται κρυμμένος μέσα στις ἐντολές Του. Ὅποτε, ὁποῖος τις τηρεῖ «ἐν ὅλῃ καρδίᾳ» ἐνώνεται μαζί Του. Αὐτοὶ που ἐνώνονται με τὸ Χριστό, με τὴν ἀσκηση τῶν ευαγγελικῶν ἐντολῶν, γίνονται, μέσα στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Προεξάρχοντες, βέβαια, τῶν μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ Μυροφόρες καὶ οἱ Μαθητές τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ευαγγελιστὴς Λουκάς μας πληροφορεῖ, στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων, που σήμερα διαβάζεται στους ναοὺς, ὅτι ὁ Χριστὸς, μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του, ἐμφανιζόταν στους μαθητές Του «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» ἐπὶ σαράντα μέρες. Ἐτρωγε μαζί τους, τους δίδασκε, ἔδινε ἐντολές, τους μιλοῦσε γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του δὲν ἐμφανιζόταν πλέον στο πλῆθος τῶν Ἑβραίων. Δε συνομιλοῦσε με αὐτοὺς πού δὲν μπορούσαν νὰ χωρέσουν στὴν καρδιά τους τὸ λόγο Του. Ἐπικοινωνοῦσε μόνο με τους μαθητές Του, γιατί αὐτοὶ εἶχαν τις προϋποθέσεις νὰ Τὸν δουν Ἀναστάντα. Οἱ μαθητές, παρὰ τὸ φόβο που εἶχαν, λόγω τοῦ μίσους τῶν σταυρωτῶν

του Χριστού, παρά, επίσης, την ελλιπή κατανόηση κάποιων βασικών πτυχών του μυστηρίου της σωτηρίας, είχαν καθαρότητα ψυχής. Ήταν εκλεκτά σκευή του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ενεργούσε μέσα τους, και πριν από την Πεντηκοστή, με το λόγο του Χριστού. Ο Χριστός, άλλωστε, τους είχε πει: «υμείς καθαροί έστε διά τον λόγον όν λελάληκα υμίν» (Ιωάνν. 15, 3).

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι μαθητές, ενώ έβλεπαν το Χριστό αναστημένο, είχαν ακόμη ανάγκη διδασκαλίας και επιπλέον ενισχύσεως. Είχαν αποκτήσει πείρα πολλών καταστάσεων, διότι πέρασαν τον πειρασμό του πάθους, με την προδοσία του Ιούδα και την άρνηση του Πέτρου, είδαν, μετά την ανάσταση, την απιστία του Θωμά και τον τρόπο της επιστροφής του στην πίστη, και πείστηκαν «εν πολλοίς τεκμηρίοις» γι' αυτά πού τους δίδαξε ο Χριστός. Όμως, παρά ταύτα, ήταν ακόμη άνθρωποι φοβισμένοι και αδύναμοι. Γι' αυτό ο Χριστός τους θυμίζει ότι πρόκειται να βαπτισθούν «εν Πνεύματι Αγίω ου μετά πολλάς ημέρας» και ότι θα γίνουν μάρτυρές Του, αφού λάβουν δύναμη «έπελθόντος του Αγίου Πνεύματος».

Κι εμείς, για να αποκτήσουμε βέβαιη πίστη στην Ανάσταση του Χριστού, χρειαζόμαστε το «Βάπτισμα του Πνεύματος», την ενεργοποίηση της χάριτος του Βαπτίσματος και του Χρίσματος, προκειμένου εν έπιγνώσει να λέμε: «ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...».

π. Θ.Α.Β.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. α 1-8)

Ο αναστάς Κύριος

Τόν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ πνεύματος ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήμφθη οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ ἐν πνεύματι βαπτισθήσεσθε ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλάς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες, Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ; εἶπεν δὲ πρὸς αὐτούς, Οὐχ ὑμῶν ἐστὶν γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήμψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μου μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Μετάφραση της Αποστολικής περικοπής

Στο πρώτο βιβλίο, Θεόφιλε, μίλησα για όλα, όσα ο Ιησούς άρχισε να κάνει και να διδάσκει, μέχρι την ημέρα που ανελήφθει, αφού έδωσε δια του Αγίου Πνεύματος εντολές στους αποστόλους, που είχε διαλέξει. Σ' αυτούς παρουσιάστηκε ζωντανός μετά το πάθος του με πολλές αποδείξεις, διότι επί σαράντα ημέρες παρουσιαζόταν σ' αυτούς και μιλούσε για τη βασιλεία του Θεού. Καί καθ' όν χρόνο τους συναναστρεφόταν, τους παρήγγειλε να φύγουν από τα Ιεροσόλυμα αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα, την οποίαν, είπε, «Ακούσατε από εμένα, ότι ο μεν Ιωάννης βάπτισε με νερό, αλλά εσείς θα βαπτιστείτε με Πνεύμα Αγιον, ύστερα από λίγες ημέρες». Όταν λοιπόν ήταν συγκεντρωμένοι τον ρωτούσαν, «Κύριε, μήπως αυτός είναι ο καιρός που θα αποκαταστήσεις τη βασιλεία του Ισραήλ;». Αυτός τους είπε, «Δεν είναι δική σας υπόθεση να ξέρετε τους χρόνους ή τους καιρούς, τους οποίους όρισε ο Πατέρας κατά τη δική του εξουσία, αλλά θα λάβετε δύναμη, όταν έλθει το Άγιο Πνεύμα επάνω σας, και θα είστε μάρτυρές μου στην Ιερουσαλήμ και σε ολόκληρη την Ιουδαία και Σαμάρεια και μέχρι τα πέρατα της γης».

«ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ»

Μέ τη χάρη του Θεού, εφτάσαμε στο τέρμα του δρόμου, που έβαλε η αγία Εκκλησία μας στα πνευματικά τέκνα της με το άνοιγμα του Τριωδίου: να περπατήσουν δηλαδή με άσκηση και να παλέψουν με την αμαρτία και τον πατέρα της αμαρτίας, το σατανά. Όσοι εσταύρωσαν τον εαυτό τους, μαζί με τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες, αυτές τις ώρες περνούν, με μια κρυφή ευφροσύνη, απ' το σταυρώσιμο Τριώδιο, στο αναστάσιμο. Όσοι ακολούθησαν τις αγίες μέρες της Μεγάλης Εβδομάδος -με τις ιερές Ακολουθίες της αγίας Εκκλησίας μας- τις ταπεινώσεις και τα Πάθη του Κυρίου, ας πάρουν τον αυγινό δρόμο που πήραν οι Μυροφόρες, για ν' ακούσουν απ' το στόμα του αγαπημένου Ιησού, το χαίρετε! «Και καθώς είδομεν αυτόν κρεμάμενον επί του Σταυρού, στεφανούμενον με άκανθας, κεντούμενον με λόγχην, και το πρόσωπον έχοντα άτιμον και εκλείπον παρά τους υιούς των ανθρώπων (κατά τον Ησαΐαν), και τα άλλα πάθη υπομένοντα δια την ιδικήν μας σωτηρίαν ούτως και σήμεραν πρέπει, και πολλάκις πρέπει, να ίδωμεν αυτόν νοερώς δια της πίστεως, ως νυμφίον ενστολισμένον με το υπέρλαμπρον φως της Αναστάσεως, εκβαίνοντα μεν από τον τάφον ως από νυμφικήν παστάδα, λάμποντα δε υπέρ τον ήλιον». Και τότε, μέσα στο ανοιξιάτικο λυκαυγές και στη λαμπροφωτισμένη αυγή της Αναστάσεως, οποίος -σαν άλλος Ιωσήφ Αριμαθαίας ή Νικόδημος- ενταφίασε μέσα του το Χριστό, θα ιδεί ν' ανοίγουν οι σκληροί βράχοι του μνήματος και της καρδιάς, και μαζί με τον Κύριο θα ιδεί ν' ανασταίνεται κι ο κόσμος ο δικός του, ο νεκρωμένος απ' την αμαρτία την εγκόσμια.

Η φιλολογία γύρω από την «εορτή των εορτών» και την «πανήγυριν των πανηγύρεων» είναι απέραντη. Για καμμιά άλλη γιορτή δεν έχουν γραφτεί τόσα πολλά στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας, όσα για τη γιορτή του Πάσχα, την Ανάσταση του Χριστού μας. Γιατί η Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία, μοιάζει σα να ξεπήδησε ολάκερη, πάμφωτη και πεντακάθαρη, μέσα από το μέγα μυστήριο της Αναστάσεως· κι αυτό είναι, που πάνω απ' όλα την χαρακτηρίζει.

(Από το βιβλίο τον Π. Πάσχον ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,
εκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)